

พระราชบัญญัติศุลกากร

(ฉบับที่ ๙)

พุทธศักราช ๒๕๖๒

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติ ศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๙
จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภา
ผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๕๖๒"

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๙ และให้
เติมวรรคใหม่ต่อท้ายมาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๙ ดังต่อไปนี้

"คำว่า "ราคาอันแท้จริงในท้องตลาด" หรือ "ราคา" แห่งของอย่างใดนั้น หมายความว่า ราคาขายส่ง
เงินสด (ในส่วนของขาเข้า ไม่รวมค่าอากร) ซึ่งจะพึงขายของ ประเภทและชนิดเดียวกันได้โดยไม่ขาดทุน ณ
เวลาและที่ที่นำของเข้าหรือส่งของออก แล้วแต่กรณี โดยไม่มีหักทอนหรือลดหย่อนราคาอย่างใด

คำว่า "อากร" หมายความว่า ค่าภาษี ค่าธรรมเนียมหรือค่าภาระติดพันในทางศุลกากร
หรืออากรชั้นใน"

มาตรา ๔ ให้เติมวรรคใหม่ต่อท้ายมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช
๒๕๖๙ ดังต่อไปนี้

"ของที่ยึดไว้นั้น ถ้าเจ้าของหรือผู้มีสิทธิไม่มายื่นคำร้องเรียกเอาภายใน กำหนดหกเดือนนับแต่วันที่
ยึด ก็ให้ตกเป็นของแผ่นดิน"

มาตรา ๕ ให้เติมวรรคใหม่ต่อท้ายมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช
๒๕๖๙ ดังต่อไปนี้

"ถ้าของที่ยึดไว้นั้นเป็นของเสียหาย หรือถ้าหน่วงช้าไว้จะเป็นการเสี่ยงความเสียหาย หรือค่าใช้จ่าย
จะเกินส่วนกับค่า แห่งของนั้น อธิบดีจะสั่งให้ขายทอดตลาดก่อน ริกก็ได้ และเงินค่าขายของนั้นเมื่อได้หัก
ค่าใช้จ่ายและค่าภาระติดพันทั้งปวงออกแล้วให้ ถือไว้แทนของ"

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในตอนท้ายมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติ ศุลกากร พุทธศักราช
๒๕๖๙ เกี่ยวกับ

อัตราโทษ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"สำหรับความผิดครั้งหนึ่งๆ ให้ปรับเป็นเงินสามเท่าราคาของซึ่งได้รวมค่า อากรเข้าด้วยแล้ว แต่
ไม่ให้ต่ำกว่าหนึ่งร้อยบาท และไม่ให้สูงกว่าแปดพันบาท หรือจำคุก ไม่เกินหกเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ"

มาตรา ๗ ให้เติมวรรคใหม่ต่อท้ายมาตรา ๑๐๒ แห่งพระราชบัญญัติ ศุลกากร พุทธศักราช
๒๕๖๙ ดังต่อไปนี้

"ในกรณีที่อธิบดีเห็นสมควรที่จะฟ้องบุคคลใดฐานกระทำหรือยื่นคำสาแดง หรือบันทึกเรื่องราวซึ่ง
เป็นความเท็จหรือเป็นความไม่บริบูรณ์ หรือเป็นความชกพาให้ผิด หลงในรายการใด ๆ หรือฐานหลีกเลี่ยงหรือ
พยายามหลีกเลี่ยงด้วยประการใดๆ บรรดา การเสียอากรตามจำนวนที่ควรต้องเสีย หรือการจำกัดหรือการห้าม ให้
อธิบดีบันทึกความ เห็นว่าเป็นเพราะเหตุใดจึงควรฟ้องผู้กระทำผิด"

มาตรา ๘ ให้เติมวรรคใหม่ต่อท้ายมาตรา ๑๑๒ แห่งพระราชบัญญัติ ศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๙
ดังต่อไปนี้

"คำเรียกร้องของบุคคลใดๆ เกี่ยวกับชนิดของ คุณภาพ ปริมาณ น้ำหนัก หรือราคาแห่งของใดๆ หรือ
เกี่ยวกับอัตราอากรที่พึงเก็บแก่ของใดๆ นั้น มิให้รับพิจารณา หลังจากที่ได้เสียอากร และของนั้นๆ ได้ส่งมอบหรือ

ส่งออกไปแล้วเว้นไว้แต่จะได้แจ้ง ความไว้ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนการส่งมอบหรือส่งออกว่าจะยื่นคำเรียกร้อง
ดังกล่าว นั้น และคำเรียกร้องนั้นได้ยื่นภายในสองปี นับแต่วันนำเข้าหรือส่งออก แล้วแต่ กรณี

สิทธิเรียกร้องคืนเงินอากรที่เสียเกินไปเฉพาะในเหตุที่ได้คำนวณจำนวนเงิน อากรผิด และสิทธิของ
กรมศุลกากรที่จะเรียกเงินอากรที่ขาดเพราะเหตุดังกล่าวนี้เป็นอันขาด อายุความเมื่อครบกำหนดสองปี นับจาก
วันที่นำเข้าหรือส่งออก แต่บทบัญญัตินี้มีให้ใช้บังคับแก่การเก็บอากร ซึ่งมีผู้ได้หลีกเลี่ยงหรือพยายาม
หลีกเลี่ยง”

มาตรา ๙ ให้ยกเลิกมาตรา ๓๔ มาตรา ๔๒ มาตรา ๕๙ และมาตรา ๖๑ แห่งพระราชบัญญัติ
ศุลกากร
พุทธศักราช ๒๔๖๙

มาตรา ๑๐ เมื่อนำของใดๆ เข้ามาหรือส่งของใดๆ ออกไป และของนั้นจะ ต้องเสียอากร
หรือไม่ก็ตาม ให้ผู้นำ

ของเข้าหรือผู้ส่งของออกแสดงรายการต่อไปนี้ในใบ ชนสินค้า คือ ชนิดของ คุณภาพ ปริมาณ น้ำหนัก ราคาอัน
แท้จริงในท้องตลาด และราย การอย่างอื่นๆ ตามแต่อธิบดีจะต้องการ และให้ลงนามรับรองในใบชนว่า ข้อความที่
ได้ แสดงไว้เป็นความจริง

ถ้าไม่พึงสอบทราบราคาอันแท้จริงในท้องตลาดได้ ให้ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่ง ของออกแสดงค่าแห่ง
ของประเภทและชนิดเดียวกัน ซึ่งจะพึงส่งมอบได้ ณ ที่ที่นำเข้า หรือส่งของออกแล้วแต่กรณี แต่ในส่วนของ
ขาเข้าไม่รวมค่าอากร

มาตรา ๑๑ ก่อนจะขนของใดๆ ออกจากเรือลำใด ให้ผู้นำของเข้ายื่นใบชน สินค้าต่อ
พนักงานเจ้าหน้าที่ตามแบบและมีฉบับคู่เป็นจำนวนเท่าที่อธิบดีต้องการ และถ้า ต้องเสียอากรก็ให้เสียอากรที่
พึงเรียกเก็บแก่ของนั้น หรือถ้าพนักงานเจ้าหน้าที่สงสัยก็ให้วาง เงินเป็นประกันเงินอากรนั้น

อธิบดีจะอนุญาตให้ขนของใดๆ ออกจากเรือเมื่อมีใบขอเปิดตรวจ ดังบัญญัติ ไว้ต่อไปก็ได้ หรือเมื่อ
มีคำขอของนายเรือหรือตัวแทนของเรือที่นำของเข้าก็ได้ โดยให้ ปฏิบัติภายในบังคับแห่งเงื่อนไขตามที่เห็นควร
กำหนด

แต่หีบห่อของสวนตัวของผู้โดยสารนั้น ไม่ต้องมีใบชนสินค้า และอาจตรวจ ขนขึ้นบกและส่งมอบไป
ได้ ตามข้อบังคับที่อธิบดีกำหนด

มาตรา ๑๒ ถ้าผู้นำของใดๆ เข้ามา ไม่สามารถทำใบชนสินค้าสำหรับของ นั้นได้ เพราะยังไม่
ทราบรายการบริบูรณ์

จะยื่นใบขอเปิดตรวจตามแบบที่อธิบดีต้องการก็ได้

ใบขอเปิดตรวจนั้น เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้รับรองแล้ว ก็ให้เป็นใบอนุญาต ให้ผู้นำของเข้าตรวจ
ของนั้นได้ และให้ผู้นำของเข้าตรวจของนั้นต่อหน้าพนักงานเจ้าหน้าที่ ภายในสามวัน นับแต่วันที่ได้รับรองใบขอ
เปิดตรวจ แล้วให้ทำใบชนสินค้ายื่นโดยพลัน

ถ้าผู้นำของเข้าไม่ยื่นใบชนสินค้าสำหรับของนั้น และไม่เสียอากรที่พึงเรียก เก็บแก่ของนั้น ถ้าต้อง
เสีย หรือไม่วางเงินเป็นประกันเงินอากร เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่สงสัย ภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับรองใบขอ
เปิดตรวจ ก็ให้อธิบดีมีอำนาจสั่งให้นำของ นั้นออกขายทอดตลาดเพื่อใช้ค่าอากร ค่าใช้จ่าย และค่าภาระติดพัน
อย่างอื่น ๆ ทั้งสิ้น ถ้ามี เงินเหลืออยู่อีกเท่าใดก็ให้สั่งจ่ายให้ผู้นำของเข้า

มาตรา ๑๓ ห้ามมิให้ส่งมอบของใดๆ ไปก่อนที่ของนั้นๆ มีใบชนสินค้าซึ่ง พนักงานเจ้าหน้าที่
รับรองแล้ว และถ้าต้อง

เสียอากร ก่อนได้เสียอากรที่พึงเรียกเก็บแก่ของ นั้นโดยถูกต้องแล้วด้วย

อธิบดีมีอำนาจอนุญาตให้ส่งมอบของไปได้ เมื่อได้วางเงินเป็นประกันเงิน อากรที่กล่าวข้างต้น โดย
ให้ปฏิบัติภายในบังคับ แห่งเงื่อนไขตามที่เห็นควรกำหนด แต่ถ้า ไม่ชำระเงินอากรภายในสามเดือน นับแต่วันส่ง
มอบของ จะเรียกเงินอากรเพิ่มขึ้นอีกร้อย ละยี่สิบก็ได้ เงินจำนวนที่เพิ่มนั้นถือเป็นเงินอากร และให้อธิบดีมีอำนาจ
กักของใดๆ ที่ เป็นของลูกหนี้ และที่กำลังผ่านศุลกากร หรืออยู่ในความกำกับตรวจตราของศุลกากรด้วย ประการ
ใดๆ จนกว่าจะได้ชำระเงินอากรโดยถูกต้อง

มาตรา ๑๔ ของใดๆ ที่นำเข้าไปในราชอาณาจักรนั้น รัฐมนตรีอาจออกกฎ กระทรวงกำหนดได้ ว่า ก่อนส่งมอบไป จากความอารักขาของศุลกากร ให้ผู้นำของเข้าปิด แสตมป์ หรือตอกตราของศุลกากรที่ของหรือหีบห่อของนั้นๆ ตามวิธีการที่กำหนดในกฎ กระทรวง

มาตรา ๑๕ ในกรณีที่ตัวแทนถูกศาลพิพากษาให้ปรับ เพราะได้กระทำการ ใดๆ ที่เป็น ความผิดฐานทำหรือยื่น คำสาแดง หรือบันทึกเรื่องราว หรือเอกสาร ซึ่งเป็น ความเท็จ หรือเป็นความไม่บริบูรณ์ หรือเป็นความซักพาให้ผิด หลงในรายการใดๆ หรือ ฐานหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงด้วยประการใดๆ บรรดาการเสียอากรตามจำนวนที่ ควรต้องเสีย หรือการกักตุน หรือการห้ามนั้น ตัวการจะต้องรับผิดชอบในทางแพ่งใช้ค่าปรับ นั้น โดยมีพักต้องค้ำประกันว่า ตัวแทนจะสามารถชำระค่าปรับนั้นได้หรือไม่ หรือมีพักต้อง ค้ำประกันว่าตัวแทนได้ถูกจำแทนค่าปรับนั้นแล้วหรือไม่

มาตรา ๑๖ การกระทำที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗ และมาตรา ๙๙ แห่งพระ ราชบัญญัติ ศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ นั้น ให้ถือว่าเป็นความผิดโดยมีพักต้องค้ำประกันว่าผู้ กระทำมีเจตนา หรือกระทำโดยประมาทเลินเล่อหรือหา ไม่

มาตรา ๑๗ ของใดๆ อันเนื่องด้วยความผิดตามมาตรา ๒๗ แห่งพระราช บัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ประกอบด้วยมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติ ศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒ ท่านให้ริบเสียสิ้น โดยมีพักต้อง ค้ำประกันว่าบุคคล ผู้ใดจะต้องรับโทษหรือหาไม่

มาตรา ๑๘ ถ้าของใดยังอยู่ในความรักษาหรือกักตุนตรวจตราของศุลกากร ถึงสี่เดือนโดยไม่มี ใบขนอันได้รับรอง และไม่ได้เสียอากรที่พึงเรียกเก็บแก่ของนั้นโดยถูก ต้อง เมื่ออธิบดีได้ให้คำบอกกล่าวไปยังตัวแทนของเรือที่นำ ของเข้ามานั้นสิบสี่วันแล้ว ก็ ให้ส่งพนักงานเจ้าหน้าที่หรือตัวแทนนั้นในหน้าของนั้นออกขายทอดตลาด หรือให้ ตัวแทน นั้นส่งของกลับออกไป หรือให้พนักงานเจ้าหน้าที่หรือบุคคลผู้ได้รับมอบอำนาจทำลาย ของนั้นเสีย

มาตรา ๑๙ ของใดๆ ที่พึงพิสูจน์ได้ง่ายว่าเป็นของรายเดียวกันกับที่นำเข้ามา ใน ราชอาณาจักรและเสียอากรแล้วนั้น ถ้าส่งกลับออกไปยังเมืองท่าต่างประเทศ หรือส่ง กลับออกไปเป็นของใช้สิ้นเปลืองในเรือเดินทางไปเมืองท่า ต่างประเทศ ก็ให้คืนเงินอากร ให้เป็นจำนวนเท่ากับเจ็ดในแปดส่วนแห่งเงินอากรที่ได้เสียไว้แล้ว หรือเท่ากับเจ็ด ในแปด ส่วนแห่งเงินอากรสำหรับของนั้น คำนวณตามพิกัดอัตราอากรขาเข้าที่ใช้อยู่ในขณะที่ส่ง กลับออกไปสุด แล้วแต่จำนวนใดจะต่ำกว่า แต่การคืนเงินต้องอยู่ภายใต้บังคับแห่งเงื่อนไข ดังต่อไปนี้คือ

- (ก) ต้องพิสูจน์ให้เป็นที่พอใจพนักงานเจ้าหน้าที่ว่าของนั้นเป็นของรายเดียว กับที่ได้นำเข้ามา
- (ข) ของนั้นมีให้ใช้ หรือมิได้จัดทำด้วยประการใดๆ เพื่อหากำไร หรือใน ระยะเวลาที่ของอยู่ใน ราชอาณาจักรของนั้นมิได้เปลี่ยนกรรมสิทธิ์ไปเป็นของบุคคล อื่นใด
- (ค) ของนั้นส่งกลับออกไปทางท่าหรือที่สำหรับการส่งออกซึ่งของที่ขอคืน อากรขาเข้า
- (ง) ของนั้นส่งกลับออกไปภายในสองปี นับแต่วันที่นำเข้า
- (จ) เงินอากรที่พึงได้คืนเป็นจำนวนไม่ต่ำกว่ายี่สิบบาท ให้อธิบดีมีอำนาจออกข้อบังคับศุลกากร ว่าด้วย วิธีการพิสูจน์ของการส่งของกลับออกไป การยื่นสมุดเอกสารต่างๆ การคำนวณเงินอากรที่พึงคืนให้ และวิธีการ อื่นๆ เกี่ยวกับการ ยื่นคำร้องขอคืนเงิน และห้ามมิให้รับพิจารณาคำร้องขอคืนเงินอากรรายใดๆ เว้นไว้แต่จะ ได้ ปฏิบัติครบถ้วนถูกต้องแล้วตามข้อบังคับที่กล่าวนั้น

มาตรา ๒๐ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง มีหน้าที่รักษาการให้เป็น ไปตาม พระราชบัญญัตินี้